

ΑΠΟΧΗ για την ταξική μας αξιοπρέπεια.

Μετράμε συνεχόμενους και ασταμάτητους ταξικούς θανάτους, είτε εν ώρα εργασίας είτε από φτώχεια και εξαθλίωση. Η γκρίζα καθημερινότητά μας είναι γεμάτη με νεκρούς ντελιβεράδες στην άσφαλτο, με απολυμένες καθαρίστριες, με σερβιτόρες που δουλεύουν μαύρα με μισθούς ανασφάλειας, με μετανάστες «αόρατους» και αναλώσιμους κι άλλα πολλά που μας υπενθυμίζουν πως επιβιώνουμε οριακά μέσα στην δυστοπία της ταξικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Μέσα σε αυτή την μέγγενη που ζούμε, έρχονται και οι εκλογές. Κι ενώ οι νεκροί της τάξης μας πληθαίνουν, οι πολιτικοί εκφραστές της κυριαρχίας (αριστεροί και δεξιόι) απευθύνονται προεκλογικά στα κοινωνικά μεσοστρώματα ζητώντας τους ψήφο εμπιστοσύνης και πολιτικής νομιμοποίησης του καθεστώτος, στο όνομα της μελλοντικής ανάπτυξης των κερδών και των εισοδημάτων τους. Πλειοδοτούν σε υποσχέσεις και αφηγήσεις οικονομικών πλάνων, για να συνεχίσουν να μας καταπιέζουν, να μας εκμεταλλεύονται, για να συνεχίζουν να κερδίζουν πάνω στις πλάτες μας και να διαλύουν τις ζωές μας.

Τα κοινωνικά μεσοστρώματα, αυτό που αποκαλείται από κόμματα και μμε ως «μεσαία τάξη», αποτελεί το μαξιλάρι ασφαλείας συστήματος, ο κοινωνικός και ταξικός εξισορροπιστής ανάμεσα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων και στην οικονομική ελίτ των συμφερόντων της κυριαρχίας. Είναι ο κοινωνικός πυροσβεστήρας που προσπαθεί να εξομαλύνει τις οξυμένες ταξικές αντιθέσεις της κοινωνικής πυραμίδας και κατά συνέπεια να διαχειριστεί τις κοινωνικές και ταξικές αντιδράσεις, με τέτοιο τρόπο, ώστε να διαφυλαχθεί η ομαλότητα λειτουργίας των κρατικών μηχανισμών και να συνεχίζεται αδιάλειπτα η ικανοποίηση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου. Αυτή η στόχευση επιτυγχάνεται με την προβολή ενός αόρατου κοινού και διαταξικού συμφέροντος, με ιδεολογικά εργαλεία την «εθνική» ενότητα και τον λαϊκισμό, ενισχύοντας και αναζωογονώντας την κυρίαρχη προπαγάνδα, προβάλλοντας με κάθε τρόπο τον καπιταλισμό και τον κρατισμό ως αναγκαία και αναπόφευκτα μοντέλα οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης.

Ζώντας μια παρατεταμένη περίοδο παγκόσμιας αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου, γνωστή και ως «οικονομική κρίση», τα κοινωνικά μεσοστρώματα βλέποντας να συρρικνώνεται το οικονομικό τους δυναμικό ή να απειλούνται να εκπέσουν ταξικά, καταφεύγουν ιδεολογικά στον εθνοπατριωτισμό (είτε αριστερό είτε δεξιό) που αποτελεί μια δοκιμασμένη κρατική συνταγή κοινωνικής ομογενοποίησης. Τα πολιτικά επιτελεία των κομμάτων, ζητάνε από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα συμμετοχή στις εκλογές για να σωθεί η «πατρίδα» από την διάλυση, την χρεοκοπία, την «καταστροφή». Με λίγα λόγια ζητάνε από εμάς να διασφαλίσουμε τα κέρδη των μικρών και μεγάλων αφεντικών, ψηφίζοντας για ακόμα περισσότερη ταξική εκμετάλλευση και καταπίεση. Σε αυτό το πλαίσιο ο διπολισμός που χαρακτηρίζει σχεδόν κάθε εκλογική αναμέτρηση στο ελληνικό κράτος, τοποθετώντας κεντρικά τις επιλογές «σκοτάδι ή φως», αποτελεί απλά και μόνο έναν αγώνα δρόμου για το ποιος κομματικός μηχανισμός θα πείσει την αποκαλούμενη «μεσαία τάξη» ότι μπορεί να υπερασπιστεί καλύτερα τα οικονομικά της συμφέροντα και τα κοινωνικά της πρόνομα. Πρόκειται απλά για μια ακόμα ενδοσυστημική προεκλογική αντιπαλότητα για το ποιο κόμμα μπορεί να διαφυλάξει καλύτερα την «εθνική» ενότητα από τους «εχθρούς του έθνους», εσωτερικούς και εξωτερικούς. Κι όταν αναφερόμαστε σε «εσωτερικούς εχθρούς», εννοούμε το σύνολο των πολιτικών, ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων που είτε ορθώθηκαν, είτε βρίσκονται σε βηματισμό διαμόρφωσης, απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου.

Σ' αυτό το πλαίσιο, η υπεράσπιση της «δημοκρατίας» έναντι των δολοφονικών ταγμάτων εφόδου των νεοναζί, εργαλειοποιείται και γίνεται εκμεταλλεύσιμη πολιτικά από κόμματα και δικαστικό μηχανισμό, από το ίδιο το κράτος δηλαδή, ξεπλένοντας την ουσία του σύγχρονου φασισμού και επανανομιμοποιώντας ηθικά και πολιτικά τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς που στήριξαν με κάθε τρόπο την φασιστική άνοδο μέσα στην τελευταία δεκαετία. Την ίδια ώρα, επικρατεί σχεδόν απόλυτη σιγή για την βάρβαρη αθλιότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης χιλιάδων μεταναστών/στριών που λειτούργησαν και συνεχίζουν να λειτουργούν, είτε με δεξιές είτε με αριστερές κυβερνήσεις, καθώς και για την άγρια εκμετάλλευσή τους από μικρά και μεγάλα αφεντικά, σε ύπαιθρο και πόλεις.

Η αλήθεια είναι πως είτε με φασισμό είτε με δημοκρατία, είτε με αριστερά είτε με δεξιά κυβέρνηση, τα αποτελέσματα της ολομέτωπης επίθεσης κράτους και κεφαλαίου είναι επί της ουσίας τα ίδια πάνω στις ζωές μας. Οποιαδήποτε επιλογή κι αν γίνει στην κάλπη, απλά καθορίζει τους επόμενους διαχειριστές του κρατικού μηχανισμού και της εκτέλεσης ειλημμένων αποφάσεων. Η ελπίδα για διαφορετικές κοινωνικές και οικονομικές πολιτικές μέσα στα πλαίσια του ανθρωποκτόνου αυτού συστήματος, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αυταπάτη. Ιδιαίτερα όταν ένα κράτος όπως το ελλαδικό είναι προσδεμένο από την ίδρυσή του ήδη, στο άρμα υπερκρατικών οικονομικών συμφερόντων και στρατιωτικών μηχανισμών, αποτελεί μοναδική συνθήκη κρατικής λειτουργίας η πλήρης ευθυγράμμιση στις πολιτικές επιλογές αυτών των

υπερκρατικών μηχανισμών. Τα κόμματα που ισχυρίζονται με την προπαγάνδα τους, ότι μέσα σε ένα παγκοσμιοποιημένο πλέον σύστημα οικονομικής εκμετάλλευσης και ταξικής καταπίεσης, μπορούν να υπάρξουν σοσιαλιστικές «νησίδες», ακούγονται ως πλιατσικολόγοι έμποροι ελπίδας και μοντέρνοι πολιτικοί τσαρλατάνοι, και δεν έχουν άλλο σκοπό από το να τιμπήσουν όσες περισσότερες ψήφους μπορούν για να εξασφαλίσουν κρατικές επιχορηγήσεις και βουλευτικούς μισθούς.

Ο εθνοπατριωτισμός των κομματικών επιτελείων, αποτελεί το ιδεολογικό τους πολυεργαλείο, αφενός για μαζική εκλογική απεύθυνση, για ομογενοποίηση δηλαδή των συγκρουόμενων ταξικών συμφερόντων και αφετέρου για εκλογίκευση των διακρατικών (οικονομικών και πολεμικών) συγκρούσεων που εξελίσσονται σήμερα στην ανατολική Μεσόγειο για τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων. Είναι από όλα τα εργαλεία το πιο βολικό στην εξυπηρέτηση των οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων υπερκρατικών μηχανισμών. Η τρομοκρατία που ασκούν και ο λαϊκισμός της πολιτικής που εφαρμόζουν οι κυρίαρχοι, προκειμένου να μας πείσουν πως έχουμε κοινό συμφέρον τόσο με τα αφεντικά (μεγάλα και μικρά) όσο και με τους κρατικούς μηχανισμούς επιβολής, δεν είναι τίποτε άλλο από την πραγματική ουσία ενός συστήματος σε σήψη. «Ο πατριωτισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο των απατεώνων» (Samuel Johnson, 1775).

Μας καλούν - σαν να είμαστε οι μαριονέτες τους - να νομιμοποιούμε ηθικά και πολιτικά τον εγκλεισμό μεταναστών/ριών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, μας καλλιεργούν το μίσος και τον πολεμικό ανταγωνισμό για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που ζουν στην ίδια εκμετάλλευση και καταπίεση αλλά πίσω από άλλα σύνορα. Μας καλούν να εργαζόμαστε στην σύγχρονη γαλέρα για τα κέρδη τους και για τις διακρατικές τους συμφωνίες. Μας καλούν να θυσιάζουμε τις ζωές μας για τα οικονομικά, πολιτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα και σχεδιασμούς τους. Μας καλούν να τοποθετήσουμε οικειοθελώς το λαιμό μας στην γκιλοτίνα κράτους και κεφαλαίου. Μας καλούν να τους δώσουμε εν λευκώ νομιμοποίηση για να συνεχίσει να λειτουργεί ο μηχανισμός που ροκανίζει στα γρανάζια του κάθε τι ζωντανό.

Με την εκλογική ανάθεση καλλιεργείται η ψευδαίσθηση της συμμετοχής στα «κοινά». Μια «συμμετοχή» που σημαίνει κοινωνική συναίνεση και πολιτική νομιμοποίηση του συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Μας είπαν πως πρέπει η δημοκρατία να νικήσει το φασισμό, μα δεν μας είπαν πως είναι οι δυο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου που μας δολοφονεί κάθε μέρα. Αυτό που δεν είναι προς το συμφέρον τους να αντιληφθούμε, είναι πως δε νομιμοποιούνται από το σύνολο των πληθυσμών στους οποίους απευθύνονται, αλλά από ένα ποσοστό που σταδιακά συρρικνώνεται διαρκώς. Η κοινωνική και πολιτική απονομιμοποίηση του συστήματος για να εκφραστεί συλλογικά μέσα από τις τάξεις των καταπιεσμένων, προϋποθέτει την ταξική και πολιτική συνειδητοποίηση της δύναμης του κοιμώμενου γίγαντα της αποχής.

Το δίπολο «σκοτάδι ή φως» αναβιώνει σε κάθε προεκλογική περίοδο για να μας τρομοκρατήσουν πως οι ζωές μας θα εξαθλιωθούν αν δεν τους τις αναθέσουμε. Το σκοτάδι το ζούμε κάθε μέρα στα πρόσωπα του νεκρού ντελιβερά, της μετανάστριας, του εργάτη, της πωλήτριας, του άνεργου, στα πρόσωπα των ανθρώπων της τάξης μας. Το σκοτάδι το ζούμε στην ταξική εκμετάλλευση και καταπίεση, στον ρατσισμό, στον εθνοπατριωτισμό, στην έμφυλη βία. Όποιος κι αν διαχειρίζεται την πολιτική εξουσία. Το «φως», δηλαδή το συμφέρον της τάξης μας δεν είναι η ανάθεση των ζώων μας σε επίδοξους σωτήρες και εμπόρους ελπίδας. Το μέλλον μας είναι η κοινωνική και ταξική μας χειραφέτηση, είναι να σπάσουμε τα δεσμά του σύγχρονου φασισμού. Για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, για την κατάργηση κάθε συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

ΑΠΟΧΗ για να διευρύνουμε την κοινωνική και πολιτική απονομιμοποίηση του συστήματος που σκορπίζει θάνατο.

ΑΠΟΧΗ για την ταξική μας αξιοπρέπεια.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΕΡΔΗΘΗΚΕ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΛΩΜΕΝΗ ΠΑΛΑΜΗ. ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΜΕ ΜΙΑ ΥΨΩΜΕΝΗ ΓΡΟΘΙΑ.

Βόλος, 27 Ιούνη 2019

Αναρχική Συλλογικότητα m^Anifesto

Ανθός – Ελευθεριακό φοιτητικό σχήμα

<https://manifesto-voles.espivblogs.net>

<https://anthoscollect.wordpress.com>